

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 158/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. B. a J. B., obidvaja bytom Š., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, 2, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 1/2012 z 3. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. a J. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2013 doručená sťažnosť A. B. a J. B., obidvaja bytom Š. (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, 2, 3 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 1/2012 z 3. apríla 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) žalobou domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v N., ktorým bolo potvrdené rozhodnutie mesta Š. sp. zn. 2009/8251-05-NE z 27. mája 2009, v konaní o povolení stavby... pre stavebníčku A. M. Krajský súd rozsudkom č. k. 11 S 93/2009-100 z 20. septembra 2011 ich žalobu zamietol. Toto rozhodnutie napadli odvolaním, o ktorom rozhodoval najvyšší súd, ktorý rozsudkom z 3. apríla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 1/2012 potvrdil napadnutý rozsudok. Toto rozhodnutie, ako aj celé správne konanie žalobcovia považujú za nezákonné, pretože neboli skúmané podmienky a predpoklady na stavbu, nezohľadňovali sa nimi uvedené dôvody, prečo stavba nemá byť povolená, a neskúmalo sa ani to, či stavbou môžu byť porušené ich práva ako vlastníkov nehnuteľnosti. Navyše, neboli ani skúmané základné podmienky na umiestenie stavby a jej architektonický vzťah. Tým došlo k porušeniu ich základných práv v rozsahu, ako ich označili, preto žiadali, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.04.2012 číslo 3Sžp/1/2012 práva sťažovateľov A. B., bytom Š. a J. B., bytom Š. priznané Ústavou SR článok 19 ods. 1/, ods. 2/, článok 20 ods. 1/, ods. 2/, ods. 3/, ods. 5/ a článok 46 ods. 1/ a Európskym dohovorom pre ľudské práva a slobody článok 8 ods. 1/, ods. 2 a článok 13 porušené boli. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.04.2012 číslo 3 Sžp/1/2012 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že rozsudkom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 1/2012 boli porušené nimi označené základné práva a slobody.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Zákon o ústavnom súde pritom neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z obsahu podania vyplýva, že rozsudok najvyššieho súdu bol vyhlásený 3. apríla 2012. Sami sťažovatelia pripojili k sťažnosti ako prílohu iné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 20/2012 z 13. decembra 2012, ktorým bolo zamietnuté ich dovolanie proti rozsudku tohto súdu napadnuté sťažnosťou.

Z dôvodov rozhodnutia tohto súdu vyplýva, že rozhodnutie sp. zn. 3 Sžp 1/2012 z 3. apríla 2012 nadobudlo právoplatnosť 2. mája 2012. Ak sťažovatelia podali sťažnosť ústavnému súdu 18. februára 2013 (podaná na poštovú prepravu 13. februára 2013), stalo sa

tak zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože im lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu plynula už od 2. mája 2012.

Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013